

KÓD

Bez mučení přiznávám, že takovouhle věcíčku jsem ještě nikdy neviděla. Libor mi telefonoval, připravil mne na to, ale stejně jsem vydechla... úžasem. Nejspíš ano. Ten parchant věděl, do čeho investovat. A když člověk předpokládá, že se mu něco může ztratit, ať už je to cokoli, a má peníze na to, aby se proti tomu pojistil, a ještě navrch trošku zhýralosti, tak z toho nemůže vzejít nic normálního. A teď jsem právě zjistila, že Milan Brecht rozhodně normální nebyl.

Když uvážím, jak často jsem kolem něj chodila, vlastně možná tak metr od něj, a stejně jsem neměla vůbec tušení, jak krásně může taková věc vypadat, tak mnou projíždělo několik vln vzrušení. A taky jak může vypadat nedobytně. To souvisí jedno z druhým. Obyčejné běžně používané trezory už dnes nikoho nepřekvapí, ty otevře s troškou trpělivosti každý druhý kasař. Jen musí být to správné nádobičko a prsty, které se neklepou. Ale tohle bylo něco úplně jiného.

Tohle už zasmrádalo uměním.

A to mě děsilo.

Nebyl čas na hraní. Sice jsem tušila, jak se do něj dostat, jinak bych nebyla teď a tady, ale stejně jsem měla takové divné svrbění po celém těle, že tohle tak snadno nepůjde. Je nemožné, aby to šlo. Jen se na to vážení podívejte. Jen mrkněte, co to tu máme za fešáka. Evidentně byl sejf dělán na zakázku, tohle nikde v supermarketu nekoupíte. Byl tak šedesát čísel vysoký, čtyřicet široký a hluboký tak akorát, aby se do něj vešla taková částka, která vám zajistí pohodlný život v kterékoli zemi na světě. Strop měl ve tvaru pozlacené kopule s malým křížkem navrchu (Brecht se mi tehdy v baru přiznal, že je pobožný, a tu máš čerte kropáč! – ono na tom něco bude) a ikonami světců na povrchu. Po stranách byl obložen nějakým dřevem, což mne trochu překvapilo, protože jsem nepochybovala, že bude ohnivzdorný. A když už si dá někdo práci s výrobou tohohle zázraku, nebude chtít, aby při první požáru zůstala jen ohořelá hrouda kovu. Takže tam bude jiný figl.

Každopádně vypadal bytelně. Odhadovala jsem, že dveře budou minimálně deset centimetrů silné. Na sto procent, za to bych strčila ruku do ohně. Zámek byl už od pohledu za a) těžko dobytý, za b) nedobytný a za c) pancéřovaný. Můžete hádat, jak chcete, správně jsou všechny tři odpovědi, ale to mne ani v nejmenším netrápilo, já měla úplně jiné plány a ty se mi teď zahřívaly v kapse. Už dopředu jsem Libora upozorňovala, že tentokrát žádné vrtání nebude, že tam bude manganová deska a jestli ne, tak s tímhle řemeslem praštím. Věřil mi. On mi ostatně vždycky věřil a jemu zase věřil Adam, takže jsme byli takhle krásný propletenec s vírou na každém konci a nic nás tudíž nemohlo ohrozit.

Opatrně jsme ho vyndali z auta a já se Libora zeptala, jestli jel tak opatrně, jak jsem ho žádala.

„Ještě opatrněji,“ prohlásil s úsměvem. „Nejsem natvrdelej, taky mám o obsah starost a nenechám ten mechanismus zničit. Kvůli tomu všemu jsem hrál tu habaďůru.“

To byl přesný výraz. Habad'ura.

Kdybych měla spočítat, kolik jsme my tři vybrali trezorů, chvíli by mi to trvalo. Tak předně – polovina jich nebyla našich. Teda on nebyl náš žádný, ale dobrá polovina z nich patřila lidem, co si najali člověka, co si najal člověka, co si najal člověka, který si od někoho na neurčito vypůjčil trezor a hodlal mu ho vrátit kromě vnitřku neporušený. Takže zajel za námi a my mu ho s radostí za hezkou sumičku otevřeli. Cena byla stanovená, a nebyla to žádná závratná suma. A taky jsme ji neupravovali podle toho, co bylo v trezoru, to šlo mimo nás. A fungovalo to takhle pár let skvěle. Ty primitivnější trezory otvíral Libor a jeho sada zázračných vrtáků a šperháků, a o ty komplikovanější, kde byly mechanismy na zakázku,

jsem se starala já. A Adam přijímal zakázky a všechno si pěkně evidoval, aby na nás nikdo později nemohl vystartovat s nějakou špínou.

No – a ty komplikovanější mechanismy – ono se to dost těžko popisuje, ale ty byly na mně. Já nechci, aby si někdo myslel, že jsem kluky při téhle práci odsouvala na vedlejší kolej, ale myslím, že jsem na to vážně dobrá. Hned vám to vysvětlím.

A myslím, že je čas, abych se představila. Jmenuji se Dana Fialová a jsem zlobivá holka.

Která není, že? Jenže já jsem zlobivá jinak, vážení. Kradu to, co mi nepatří, nebo přinejlepším pomáhám druhým, aby kradli to, co jim nepatří. A dělám, že to nevidím. Takže jsem zlobivá holka a vůbec se za to nestydím. A abyste byli v obraze, sluší se říct, že to začalo někdy před osmi lety na jedné místní diskotéce, kde jsem se připletla k člověku, který napůl v alkoholovém komatu mluvil o trezoru, kde je taková spousta peněz, že by se za to daly šňupat pandy do konce života. Stačí prý zajít jen do jednoho domu nedaleko odsud a ten trezor otevřít. A bez nějakých udělátek, protože tam je takový zvláštní zařízení, nějaký obrazce a ty se musí propojit nebo co – a v tu chvíli už chlapovi začaly jít bublinky z nosu a já tušila, že jestli se nerozhodnu hned a nechám ho tady buď zkolabovat, nebo se otrávit alkoholem, tak ho odvezou a já už ho nikdy nevidím. A protože mi tehdy docela bušila do spánků finanční krize, vypáčila jsem z něj adresu a donutila ho, aby mne tam dovedl. Po cestě trochu vystřízlivěl, takže svůj kolaps odložil naneurčito, a já zjistila, že se ten třicetiletý chlápek jmenuje Libor Spiegel, a že je celkem fajn. Tedy pokud zrovna nezvrací před hračkárnou a neječí, že chce Transformery.

Ale na místo určení jsme dorazili. Byla to menší vilka porostlá psím vínem a podle Libora měla být ještě čtrnáct dní prázdná, protože majitelé byli na delší dovolené. Takže jsme se pustili dovnitř (Libor se projevil jako velmi zručný zloděj, což mne kupodivu vůbec neděsilo) a za pár minut už jsme klečeli ve veliké pracovně a u nohou měli ocelový trezor se zapuštěným mechanismem v podobě slunce rozděleného na osm dílků. Ty byly stupňovitě seřazené a mohlo se s nimi otáčet. Při pootočení každého z nich to jemně cvaklo a já si uvědomila, že to pokaždé cvaklo jinak. Sotva slyšitelně, ale přesto jinak. Dodneška nevím, jestli to byla náhoda (oba kluci tvrdí, že ne), ale okamžitě se mi v hlavě vybavily solmizační slabiky, všech osm a jak zněly při nápěvu. Přiřadila jsem ke každé jeden srpek, který zněl podobně. A potom jsem s nimi otočila v tom pořadí, jak šly podle slabik za sebou. Cvaklo to.

Libor se podíval na hodinky, pozvracel se a omdlel.

To byla naše první společná zakázka. Seznámil mne se svým kamarádem Adamem, přeborníkem v telematice, nebo byl bývalý telematik, pořádně jsem to nikdy nepochopila, jediné, co vím, je, že to mělo něco společného s přístupem k informacím a to se nám náramně hodilo do krámu. Od té doby nebyla jediná zakázka, do které bychom nešli společně.

Možná by někdo mohl spekulovat, jak jsme se k těm kšeftíkům dostávali. A asi oprávněně. My zprvu taky neměli tušení, jak budeme vlastně fungovat. Jen jsme věděli, co umíme, a co chceme dělat. A nakonec to vyřešil fikaný blondatý švihák Adam, který zařídil stránky, na které se dostane jen ten člověk, který bude mít opravdu zájem. Víceméně se na nich psalo o zámečnictví, ale byla tam i prázdná kolonka *jiné služby* a vězte nebo ne, o jiné služby byl nevídaný zájem. Ani jednou jsme nebyli otvírat opilcovi zabouchnuté dveře, ale kas jsme otevřeli mraky. Tedy mraky na tři nadšené amatéry.

A aby toho nebylo málo, udělal si Libor kurs požárního technika a chodil po firmách, které měl v seznamu (a těch, které v seznamu neměl; po těch především) kontroloval hydranty, zabezpečení, znalosti požárních předpisů, dokonalosti únikové cesty a hlavně umístění trezorů. Pokud ve firmě nějaký byl. Nebo hledal místnost, kde se pravděpodobně trezor nacházel a potom jsme spekuovali, jestli stojí za to, se tam vypravit. Stálo to zato zatím pětkrát, to byl vlastně jen takový melouch, takové zdokonalování se, abychom nevyšli ze

cviku. Sejfů, které jsme otevřeli na zakázku, bylo tak osmkrát víc. Zhruba. To není malé číslo na to, že fungujeme necelých osm let.

A pak přišlo tohle. Nebo vlastně TOHLE.

Je to tři měsíce zpátky, co Libor na jedné kontrole ve firmě, kterou mu doporučil Adam, zahlédl ten trezor. A hned nám hlásil, že to bude něco, vážně něco. Protože jaký normální člověk má hasičák přímo v kanceláři? Asi nikdo. Nebo jen ten, který se extrémně bojí požáru. A škod jím způsobených.

„Chápete to?“ valil tehdy oči v naší kanceláři a snažil se ze sebe dostat šíleně tlustý kožich. Pořád se mu to nedařilo, jedna ruka se mu zasekla v rukávu, tak si u toho ďábelsky zaklel a konečně se zadařilo. „On to tam má nádherný... prostě nádherný. Ono se to těžko popisuje, to byste museli vidět. Ten chlap rozhodně rád utrácí. Jestli ty věci, co tam má, nejsou originály, tak si utrhu levý varle. Já teda nejsem odborník na umění, ale přijde mi logický, že to tam nebude vystavovat na odív, když to bude korejskej šunt z místní tržnice. Je to tam samá váza, pohár, přímo uprostřed visí ze stropu na řetězech taková divná mísa a kouří se z ní. Ani to tam nevypadá jako v největší západočeský cestovní kanceláři, spíš jako v bunkru Klanu Lítajících dyk.“

Potom jsme z něj společně s Adamem páčili dál a zjistili jsme další detaily. Firma se samozřejmě jmenuje Fantour, to mi bylo jasné, když mluvil o největší západočeské cestovce. Ale neznala jsem člověka, kterému patřila ta kancelář. Milan Brecht. A neznala jsem ani trezor, který tam prý odpočívá kousek od nádrže s vodou, takový unikátní kousek. Prý vypadá jak zmenšenina nějaké kaple. Nechali jsme si popsat celou budovu. Přední vchod, vedle něj jedno zamřížované okno. Dvě patra, jedno okno bez mříží, ostatní samozřejmě zamřížovaná. To jediné nezamřížované okno vede do malého kumbálu s nářadím, ale je tak miniaturní, že se jím normální člověk neprotáhne. Vzadu je šest oken, na všech jsou mříže, ale je tam pozemek, který je chráněn zatraceně vysokým plotem se zatraceně ostnatým drátem. Zatracená komplikace. Co se týče budovy, tak dole je pouze podatelna a několik sedátek, vše důležité se odehrává v prvním patře, potažmo ve druhém (pro zákazníky druhé patro, pro kasaře druhé). Ovšem problém je u dveří, které vedou do Brechtovy svatyně, poněvadž ty jsou chráněny elektronickým zámekem, a jak si Libor všiml, zatraceně dobrým.

Takže se rovnou zeptal, jestli má někdo nějaký nápad.

„Z venku to je nejspíš dost komplikovaný,“ řekla jsem konverzačním hlasem.

„Nejspíš,“ odvětil Libor. Už byl svlečený a pohodlně usazený na židli u okna.

„Tak na to holt budeme nejspíš muset jít zevnitř.“

„Nejspíš,“ přidal se Adam, který seděl prakticky nonstop u počítače a něco tam záhadně vyklapával. „A co to vlastně znamená?“

„To vám hned vysvětlím.“

Abych to zkrátila – bylo to jednodušší, než jsme čekali. Brechtova sekretářka onemocněla nějakou záhadnou nemocí. Udolal ji nějaký virus, který se prý přenáší na lidi jen výjimečně, snad jen ústně, nebo když člověk vypije něco po druhém člověku. Když má člověk kontakty, dokáže sehnat vše a dokáže zařídít, aby to vše někdo druhý vypil. Dnešní svět se svými neomezenými možnostmi je prostě k nakousnutí.

A na to místo se okamžitě druhý den přihlásila Denisa Konečná. Milá Deniska byla až k neuvěření podobná jistě Daně Fialové, až na tu paruku, čočky a vycpávky prsou. Ne že bych je potřebovala, ale pro splnutí s davem, či zmanipulování davu jsem schopná udělat cokoli. Adam mi zajistil dokonalé doklady a já proklouzla přijímacím pohovorem tak perfektně, že jsem se tomu až sama divila. Nikoho jiného už nebral, ani jsem se pořádně nerozkoukala a tu práci jsem měla.

A Libor měl rozhodně pravdu. Ta místnost byla vážně nádherná. Takových se dneska moc nevidí, všude se plácá jen moderní umění, kosočtverce, lichoběžníky a spirály, komu se dřív zatočí hlava, ten vyhrál. A všimla jsem si dalších detailů. Moc lidí nemá v kanceláři svou

vlastní ledničku. Brecht ano. Moc lidí nezve své sekretářky první den na oběd. Brecht ano. A moc lidí se nechlubí s tím, že jsou alkoholici na spadnutí. Brecht no jáje. Ten důležitý oběd se odehrál tak šest týdnů poté, co jsem nastoupila. Pozval mne do menší restaurace pár metrů od cestovky. Ten den jsem nepracovala, takže jsem vlastně obědvala ve svém osobním volnu se svým dočasným šéfem. A neměla jsem z toho vůbec špatný pocit. Jednak proto, že takhle to na světě prostě funguje, partneři, milenci, šéfové, kamarádi zvou ženy na jídlo a platí za ně, takže mne nekamenujte, ale jednak i pro to, že jsem za těch pár týdnů poznala, že on vlastně není vůbec špatný člověk. Ne že by mi to nějak mělo bránit ve vykonání toho, proč jsem se nechala zaměstnat (jsem přece špatná holka – viz výše). Ale názor na lidi si dělám jako každý druhý a v tuhle chvíli byl, že Brecht je chlap, který rozumí své práci, rozumí svým zaměstnancům a nestydí se jim to dát najevo. A tím u mne stoupl.

Ale zase klesl o hodinku později, když jsem zjistila, že to s tím alkoholem je čistá pravda. Dal si tři sklenky vína a začal mi tam nad pečeným telecím a zbytky jablečného závinu drmolit něco o čínských šotcích a prokládal to perličkami ze svého rozpadlého manželství. Přirovnával svou bývalou ženu k harpyji a tvrdil, že kdyby jí usekl hlavu, bezpochyby by jí narostly dvě další. Jedna z krku a druhá z řitního otvoru. O tom jsem s ním nepolemizovala, jeho exmanželku jsem neznala. Zato jsem znala to víno, které si naléval, a vůbec se mi nelíbilo, jakým tempem ho do sebe klopi. Ale zalíbilo se mi to ve chvíli, kdy přestával vědět o světě a já se bez okolků zeptala na ten krásný báječný překrááááásný trezor, co má u sebe, a že to je škoda do něj i něco dávat, že i jako dekorace to stojí za to, že?

Jaká dekorace? Zeptal se a víčka se mu zatřepetala takovým způsobem, že jsem chvíli myslela, že vzlétne. Je plně funkční a plně využíván. Akorát to není standardní trezor. Vážně? Jistě, je uzpůsoben tak, aby se po třech špatně zadaných kombinacích bezpečnostně uzamkl a nedalo se do něj dostat. A bude zničen vnitřek. No to jsou mi věci.

Poklepal si na kapsu saka. „Kód nosím zásadně u sebe, nemám zapotřebí, aby se mi tam někdo vloupával.“

„A proč mi to teda říkáte?“ zeptala jsem se napůl koketně, i když odpověď jsem už nejspíš znala a trochu jsem se jí bála.

„Protože vám věřím, Denisko. Znám vás sice jen zhruba měsíc, ale žádná sekretářka ještě nedřela tak jako vy. A žádná nebyla tak soběstačná a tak –“

„Tak?“

„Tak střízlivá,“ zakloktal a zapíchl vidličku šikmo do štrúdlu.

„Hlavně se to nepokoušejte jíst.“ Vzala jsem mu vidličku z ruky a odložila ji stranou.

„Přinejlepším by to odnesl váš oblek a přinejhorším něčí oči.“

„Jako chůvu vás neplatím,“ zabrblal.

„To ne, to je to moje melouchaření.“

Měla jsem pocit, že se chce usmát, ale nakonec si to rozmyslel.

Odpoledne končilo tím, že Brecht trávil půl hodiny v kabině a snažil se ze sebe vypudit všechen alkohol a já si mezitím v klidu opsala z jeho peněženky kód k jeho trezoru. Ani se mi nechtělo věřit, že je to tak jednoduché

A taky nebylo.

Když pomíneme ten kód, přemýšleli jsme o víkendu vehementně všichni tři, jak dostat trezor z kanceláře. Bylo by bláznovství se ho pokoušet otevřít tam. Někdo by nás mohl vidět. A vzhledem k tomu, co stálo na tom papírku, nevypadalo to, že by to byla práce na pět minut.

A samozřejmě jsme také řešili termín, kdy do toho praštíme. A s tím nám nakonec pomohl sám Brecht, když odjel na týden na rehabilitační dovolenou někam do Beskyd. V tu dobu právě začínalo jaro, všechno kvetlo, všude to vonělo a mně se až nehorázně zachtělo zjistit, co že to tam vlastně skrývá. Tušila jsem tak na devadesát procent, že jsou to peníze, ale jeho konto ve Švýcarsku mi to pořád vylouovalo, takže mi to nedalo spát.

A když je jednou tak krásně a člověk má pocit, že bude na světě věčně, nebo že mu minimálně bude pořád dobře a nic se na tom nemůže změnit, je potřeba udělat nějakou bláhovost, abyste pochopili pravý opak.

A naše bláhovost byla ta nejbláhovější, poněvadž jsme přišli na to, jak s tím trezorem ven. A abych Liborovi neupírala nárok na myšlenku, přišel s tím on. A bylo to docela snadné. Ta lednička.

Zjistila jsem, že když se vykuchá vnitřek, trezor tam krásně vleze. Stačilo vyházet přihrádky a hlavně nějak zajistit, aby byl důvod ji odvézt. Takže jsem v pátek ležla tak často do šéfovy kanceláře zalévat kytky, až mi upadla konvice a spousta, opravdu spousta vody se dostala dozadu a motůrek s řádným přispěním mého podpatku přestal fungovat.

Před personálem jsem zavolala na „náhodně“ vybrané číslo z telefonního seznamu a přijel Libor i s dodávkou. Nejprve okatě konstatoval, že to nic nebude a že to má do deseti minut opravené, ale potom dvakrát zabručel a ohlásil, že tohle se bude muset odvézt. Takže představení skončilo, dveře se zavřely a společnými rukama jsme nasoukali sejf do ledničky. Dveře zajistili proti otevření a vykuchaný vnitřek nechali v klidu ležet u Brechtova psacího stolu.

Vážně mi je jedno, kdy na to přijdou. Denisa Konečná neexistuje, její zelené zorničky jsou jen kus skla made in CIBA a ta krásná hnědá hříva je jen halda našitých tresů. O dokladech ani nemluvím, všechno bylo zařízeno tak, abych se mohla vypařit a všichni ostatní se mohli třeba zbláznit. Na takovéhle věci si dávám pozor.

Tudíž jsme teď všichni tři seděli ve vyhřátém pokoji, na kalendáři bylo zaškrtnutý druhý březen a vedle v místnosti prskala rychlovarná konvice. Udělala jsem nám šípkový čaj, vzala si ze skříňky balení kakaových sušenek a upřela pohled na papírek, který ležel na kopuli trezoru.

„Co to má do háje být?“ pronesl jako první Adam. Pro jednu nechal počítač počítačem a soustředil se na tuhle záležitost. Ale nepochybovala jsem o tom, že za pár minut znovu sedne k monitoru.

„To má být náš kód,“ odpověděla jsem mu.

Libor se taky netvářil zrovna nadšeně. „Tohle není kód, to je jen kopa hádanek. Kopa zasraných hádanek. Z počítačových her jsem už vyrostl.“

„Ale chlapi... no tak.“ Snažila jsem se je utišit. „Aspoň bude sranda. A máte mě, nezapomínejte.“

Brecht byl zkrátka hračička. I když nosil kód u sebe, stejně ho vlastně nenosil. Ne pro nezaujatého člověka. My potřebovali tři čísla a na papírku bylo šest indicií. Dvě ke každému číslu. Jestli tohle jim nebylo jasné, bůh nám pomoz. Ale jim to jasné bylo.

Libor našťavaně vstal a v chůzi zběsile foukal do hrnku s horkým čajem. „Víte co mi to připomíná? Pevnost Boyard, tu trapnou francouzskou soutěž, koukal jsem na to jako malej kluk. Nesnášel jsem toho vousatýho hádankáře a miloval jsem Paklíče. Hlavně když běhal, byl strašně směšnej. Víte přece, jak tam na konci museli hádat slovo pomocí indicií. Když chtěli indicii navíc, museli obětovat jednoho soutěžícího. I když se mi tohle moc nelíbí, oni měli indicií tak šest sedm. My máme jen dvě. To je zasraně málo.“

„To je zasraně aspoň něco,“ oponovala jsem mu. Mně čaj mezitím vychladl, tak jsem se v klidu napila. Nechtěla jsem dávat najevo vzrušení. Hrozně jsem se do toho chtěla pustit.

„No to asi jo, ale-“

„Nic jinýho nemáme. Když to neotevřeme pomocí tohohle, můžete si to dát jako stolek pod televizi.“

„To já přece vím.“ Koutky mu povadly a ramena poklesly minimálně o deset čísel.

„Tak se do toho pustíme... ten čaj dopiješ potom, Adame, sedni k počítači, myslím, že se bez něj neobejdeme.“ Vzala jsem papírek do ruky a rukou láskyplně přejela po číselném

mechanismu na seřfu. *Otevřeš se brzo, brouku, nebo nás budeš trápit? Cvak – cvak – cvak. Nic jiného nepotřebuju. Tři cvaknutí a jsem celá tvoje. A ty můj.*

GRUNWALD/(CITERA, TROJNOŽKA)

„To lomítko znamená, že jsou to dvě indicie k jednomu číslu. Stoprocentně. Brecht je alkoholik, sám mi to řekl. Zapomíná. Takže kód u sebe musí nosit, ale má ho raději v jiný podobě, aby se někdo nedostal ke skutečným číslům. Nebo třeba ne hned (aby nás trochu zdržel, než přijede policie, napadlo mne, ale hned jsem to zaplašila)“

Poprosila jsem Adama, ať mrkne, co zjistí o Grunwaldu nebo Grunwaldovi. Já to slyšela poprvé.

„Beneš Grunwald – nějaký skladatel, Ernie Grunwald – finančník, Ste-“

„Jen Grunwald,“ přerušila jsem ho, „prostě Grunwald.“

„Tak to je nějaký město v Polsku, byla tu docela významná bitva.“

„A letopočet?“

„15. července 1410.“

„Možná musíme sečíst čísla letopočtu, to by znamenalo šest,“ ozval se mi za zády Libor.

„Dobrý nápad, uvidíme podle druhý indicie. Vedl to tam nějaký král? Mívají číslo.“

„Ne, o ničem takovým se tu nezmiňují, ale je tu zmínka o tom, že tam bojoval mladej Žižka.“

„Žižka?“ zareagovala jsem okamžitě.

„Jo.“

„Jaká je druhá indicie? Citera, trojnožka? Mám takový tušení... najed' na římský, blbost, na řecký bohy.“

Adam párkrát kliknul a byl tam, kde jsem chtěla být. Libor mu koukal přes rameno a já slyšela jeho funění až k sobě. „Co potřebuješ?“ hulákal na mne přes celou místnost.

„Jestli se nepletu, tak mrkni na Apollóna. Koukni, s čím ho zobrazují.“

Chvilku bylo ticho a pak mi místo Adama hlásil Libor. „Jsi hlavička, Danuško. Mimo jiný tam má citeru a trojnožku. A co nám to značí? Poučíš nás?“

„Značí to, že první číslo bylo víc než jednoduchý. Je to jednička. Apollón je bůh slunce. A slunce je odjakživa symbol jedničky. Velká ohnivá žlutá koule trčící na obloze. Cestující od východu k západu. Je něco jinýho víc? Dost pochybuju. A ten Grunwald... Co tam je o tom Žižkovi?“

Opět minutka ticha a pak oba souhlasně zamručeli. „Jasně,“ rozsekl to potom Adam, „v týhle bitvě přišel o jedno oko. Já myslím, že jasnější to být nemůže.“

„Souhlas, takže se shodneme, že první číslo je jedna. Nesmíme to posrat, chlapi, máme jen tři pokusy. Jestli to zvořeme, tak je šlus, už tam z vnitřku nic nezbude. A jestli jsou tam peníze, můžete trénovat puzzle. Tak co tam máme dál?“ Posunula jsem papírek blíž k sobě.

11. ZÁŘÍ/VÁCLAV ČTVRTEK

„Takže jedenáctýho září. Čtyři letadla, boeingsy – co to bylo za boeingsy?“ otočila jsem se na Adama a pohrávala si s prázdným hrnkem v ruce. „747?“

„Ne, tři boeingsy 757 a jeden 767. Má to s tím něco společného?“

„Tak to netuším. Napraly to do dvojčat, to by mohlo znamenat dvojku. Ale to jen plácám.“

„Tak se podíváme na toho Čtvrťka,“ navrhl Libor.

„Jasně,“ souhlasila jsem.

„Takže,“ Adam si odkašlal, „nevím, co o něm chcete slyšet. Datum narození nebo smrti? Podle mě je to blbost. Co takhle jeho jméno? Tam je čtyřka.“

„Takhle jednoduchý by to nebylo,“ oponoval okamžitě Libor a já se musela přidat.

„Má pravdu, to by bylo moc snadný. Co jeho díla?“

„Jak ševci zvedli vojnu pro červenou sukni, Čtení o vepříkovi a kúzletí, Pověsti nezbedné a divů plné, Cipískova loupežnická knížka, Rumcajsova loupežnická knížka... mám pokračovat?“

„Divný, co?“ zeptala jsem se.

„Spíš debilní,“ odpověděl mi Adam. „Proč tam prostě nemohl napsat tři čísla a po prdeli? Musí si hrát na Gandalfa a my pak tady trpíme.“

„Hele,“ ozval se Libor.

„Ano?“ zareagovali jsme s Adamem unisono.

„Mrkněte na ty knížky.“

Já na ně mrknout nemohla, seděla jsem na druhém konci trezoru, jako bychom byli propojení, ale Adam se na monitor zahleděl

„Co je?“

„Je jich dvacet dva.“

„Čeho?“

„Těch knížek.“

„Dvacet dva?“

„No vždyť to říkám. Spočítal jsem je a je jich dvacet dva.“

Adam se na mne podíval, ruku měl přilepenou k myši. „To by mohlo být ono, ne?“

„Jo,“ pokývala jsem hlavou. „to by mohlo.“

„No mně to přijde logický. Dvojčata jsou symbol jedenáctýho září, Čtvrtek má dvacet dva děl, to je samá dvojka. Já bych ji tam lupnul.“

„A uvědomuješ si, že máme jen ty tři pokusy?“

„Uvědomuju, ale někde začít musíme.“

„Dobrá, podřizuju se.“ Druhé otočení ciferníku mířilo na dvojku. Když bůh dá...

„Tak poslední kousek do skládačky,“ zašveholil vesele Libor. Možná by nebylo od věci mu připomenout, že před čtvrt hodinou nadával jak dlaždič.

CHELICERY/DEGU

„Dobrý,“ začala jsem rovnou, „tak co to jsou chelicery.“

„Už jsem si to našel,“ hulákal Adam. „Jsou to nějaký klepítka u klepítkačů.“

„Cože to jsou?“

„No klepítka. Je to nějaký první pár klepítek. Ale dvojku bych rovnou vynechal. Teda pokud máme to předchozí správně.“

„Co se tam dál píše?“ pobídla jsem ho netrpělivě. Nějak se mi celá ta situace přestávala líbit. Možná šestý smysl, co já vím.

„Mají ho štíři, pavouci –“

„Pavouci, jasně. Takže osm nohou, to by mohla být osmička. Druhá indicie je *degu*, tak pohyb.“

„Nic,“ hlásil Adam okamžitě.

„Jak nic?!“ rozčilila jsem se? „něco to musí být. Třeba to je cizí řečí.“

„A jak mám asi zjistit jakou, ty chytrá?“

Libor se naklonil k počítači a něco nařukal. „Je to zvíře. Osmák *degu*. Ten blbec tam nacvakal *duge* místo *degu*.“

Trochu našťavaně jsem se na Adama podívala a on sklopil oči. Moc často chyby nedělá. Vlastně nepamatuji, že by někdy nějakou udělal. A to se na něj coby počítačového specialistu spoléháme už několik let. A pak prohodí dvě písmenka. Ale hodila jsem to za hlavu.

„Takže osmák, osm nohou, je to jasný. Třetí číslo je osm. Pojd'te sem, pánové, nastává kouzelný okamžik. Buď bude uvnitř svačina, nebo nám naše konta povyroستou do nepoznaných výšin. Každý dle svého gusta.“

Přiběhli od počítače, Adam si schoval brýle do pouzdra a klekl si za mne na koberec. Já seděla těsně před trezorem a Libor se postavil hned za mne, jako strážce. Položila jsem ruku na ciferník a zadívala se na malinkou osmičku vlevo dole. Cvakne to nebo necvakne? Jak moc jsem natvrdlá? Jak moc je Brecht dobrý? Jak moc se chci podívat dovnitř?

Posunula jsem to z dvojky na trojku, minula čtyřku, pětku a šestku a před sedmičkou se mi ruka málem zastavila, jak se mi rozklepala. To se mi normálně nestávalo. Libor, který na mne měl výhled, chtěl nejspíš něco říct, ale já ho pohledem zarazila a otočila rukou tak, jak to mělo být.

Na osmičku.

A nic se nestalo.

„A hovno,“ pronesl za mnou Libor.

Povzdechla jsem si. „Tak to bychom měli jeden ze tří pokusů. Jestli to nevyjde ani potom, tak to teprve bude hovno.“

„Mně už to pomalu smrdí teď,“ posteskl si Adam a vstal z koberce. Kde jsme, krucinál, udělali chybu? Kde je to nejpravděpodobnější?“

„U dvojky,“ řekl Libor. „Tam jsem to nejspíš zvorál já. Ta dvaadvacítka byl nesmysl.“

A najednou mi to scvaklo.

„To teda byl, a prvotřídní,“ vykřikla jsem, ale vůbec ne našťavaně. Spíš vesele. A otočila jsem se na Adama. „Mazej k počítači. A chci, abys mi přečetl díla toho Čtvrťka. A **všechny**, jasný?“

Adam seděl u stolu během pár sekund a během dalších deseti už diktoval: „Jak ševci zvedli vojnu pro červenou sukni, Čtení o vepříkovi a kůzleti, Pověsti nezbedné a divů plné, Cipískova loupežnická knížka, Rumcajsova loupežnická knížka, Cesty formana Šejtročka, Hrompac a Tancibůrek, My tři a pes z Pětipes –“

„A stop!“ utřala jsem ho. „Je to jasný?“

Libor bouchl dlaní do zdi. „Já jsem ale vů!“

„Nejsi,“ chlácholila jsem ho, „taky jsem to nejdřív neviděla.“

„Tak přátelé, já to nevidím pořád. Informujte mě,“ hlásil naoko laxe Adam.

„Ty Pětipsy,“ řekla jsem mu.

„Jo, číslo chápu, jen nechápu souvislost s 11. zářím.“

„Tak si vzpomeň na cíle útoků.“

Okamžitě se mu zablesklo v očích. „A sakra. Pentagon. Pětka!“

Vystřelil od stolu a doběhl před trezor. Promasíroval ruce a mrknul na mě. „Můžu? Prosííííím. Moc často je neotvírám.“

Zasmála jsem se a lehce ho odstrčila. „Ty jsi jak malej. Víš co? Uděláme to všichni.“ A nastavila jsem první jedničku. Libor se postaral o druhé opravené číslo a Adam se zachoval jako pětiletý kluk u vánočního stromečku, když rozbaluje dárky a doufá, že tam bude mašinka. Nebo aspoň něco tomu hodně podobného.

Ale osmičku zadal bez klepoucí se ruky, na rozdíl ode mne.

A necvakalo to.

Trezor se prostě otevřel, bez nějakého upozornění, bez výstrahy, otevřel nám své dveře a ukázal malý prostor, nacpaný až po strop bankovkami. Nikdo jsme ani nedutali. Teda prvních pár sekund. Pak se začal Libor pomalu chechtat a jeho nakažlivý smích nabíral na obrátkách. Nejdřív se přidal Adam, potom já a nakonec jsme se tam všichni tři váleli na zemi na koberci a tekly nám slzy.

A byla to báječná chvíle.

Užívali jsme si ji přesně šest minut, kdy mi došla děsivá pravda.

„No doprdele!“ vykřikla jsem a vyskočila na nohy.

Oba kluci se rázem přestali smát. „Co se děje, Danuš?“ zaskřehotal Adam, když viděl můj výraz. Asi nic pěkného, neměla jsem daleko k panice.

„Policie!“

„O tohle jde? Nemáš se čeho bát, nenajdou nás.“

„Ale ne... ježiš kriste to číslo!“

„Co je s číslem?“

„Ten kód!“

„Co je s ním?“

„1 – 5 – 8. Sto padesát osm. Je to číslo na policii.“

Libor vyděšeně vyskočil, až jsem se lekla, že se bouchne o snížený strop. „Myslíš, že to udělal schválně? Že to takhle narafičil? Že to je s alarmem a že už sem jedou? Kurva noha!“ Kopnul do trezoru a vypadalo to, že ho peníze přestaly úplně zajímat. „Co budeme dělat, do háje? Co budeme dělat?“

Snažila jsem se zklidnit a myslet, ale lhala bych, kdybych tvrdila, že mi nebuší srdce. Úplně jsem cítila, jak se mi nadzdvihává halenka. Ale ještě se vlastně nic nedělo. Bylo moc brzo na to, aby přijeli. Uteklo zhruba sedm minut od otevření trezoru. Hádám, že máme ještě tak osm nebo deset minut, abychom tady s tím něco udělali a zmizeli.

„Adame?“

„Ano?“

„Zajistit přední dveře. Jen pro jistotu.“

„Jasně.“

„Já udělám to samý vzadu. Libore. Pojd' se mnou. Připravíš auto a naskládáš tam peníze.“

„Nelíbí se mi to.“

„To ani mě,“ přikývla jsem. „Ale nějak se s tím porvat musíme.“ Vzala jsem z věšáku klíče a seběhla po zadních schodech vedoucích do sklepa a dveřím do zahrady. Slyšela jsem Libora, jak za mnou dupe a v duchu si v hlavě přehrávala, co všechno musím udělat. Zajistit bránu, aktivovat elektrický plot, na zpáteční cestě zamknout troje dveře...

Odemkla jsem, překročila práh na dvorek a do očí mne udeřil ostrý paprsek světla.

„Stůjte! Ani hnout!“

Ježiši, tak brzy, jak se tu mohli objevit tak brzy?!

Otočila jsem se ke dveřím, ale už jsem zahlédla jen tenkou škvíru, ozvala se rána a zamykání dveří a já dopadla na fermeží potřenou desku.

„Libore!“ zaječela jsem a skoro se mi chtělo brečet. „Libore, ty kriple, otevři ty dveře!“

Ale už jsem slyšela opět jen dupání, jak vybíhá po schodech a nechává mne tu dole úplně samotnou.

Pomaloučku jsem se otáčela zpátky, ale policista zařval, ať zůstanu, jak jsem, jen ať dám pomalu ruce za hlavu a v klidu pokleknu na zem. Ráda bych tvrdila, že mne v tu chvíli napadlo milion možností, jak se z té situace dostat, ale pravda byla taková, že jsem byla totálně v loji. Tak jsem se nechala v poklidu prošacovat a spoutat, a když mne stavěl na nohy a odváděl k autu, vůbec jsem se nebránila. Mohla jsem mu plivnout aspoň do obličeje, ale to nebyl můj styl. A hlavně jsem na něj ani pořádně neviděla, ztrácel se mi v šeru,

Za pár minut už jsem seděla v autě a policista byl vepředu. Na sedadle spolujezdce. Takže se na někoho čeká. Samozřejmě, nikdy nejezdí sami.

A taky že se čekalo. Za chvíli se otevřely dveře a za volant si sedl Adam ve svém oblíbeném obleku a hadříkem si čistil brýle.

„Ahoj Danuško,“ mrkl na mne.

„Adame?“

„Už jste se seznámili?“

„S kým?“

Konečně se na mne policista otočil, sundal černé brýle a já v pološeru spatřila tvář Milana Brechta.

Když oba viděli, jak se mi nedostává slov, rozesmáli se a já z nich vycítila takovou pohodu, že jsem se rozesmála taky. Brecht mi hodil přes sedadlo klíče a já si odemkla pouta a třela si zápěstí. I když jsem byla spoutaná jen pár minut, nebylo to nic příjemného.

„Představuji ti svého bratrance Milana Brechta, ale myslím, že se docela dobře znáte.“

„To jo,“ přikývla jsem. Pomalinku mi to začalo dávat smysl.

„Možná se sluší dodat, že je ze zásady abstinent. Ale skvělejší herec.“

„O tom nepochybuju.“

Brecht se na mne pousmál, o krapánek více než tehdy při tom opileckém vystoupení a ukázal na Adama. „Byl to všechno jeho nápad, ale já s tím nadšeně souhlasil. O vašeho zbývajícího kolegu se nebojte. Než mu dojde, že peníze v sejfě jsou falešné, uteče hodně vody. A nakonec hlavně bude rád, že zůstane na svobodě. Vy ho nepotřebujete. Potřebujete Adama a mne.“

„Vážně?“

„Vážně. Uvažujte o tom.“

„Žádná policie nepřijede, že?“

„Samozřejmě že ne. Jen jsem čekal, za jak dlouho vás to napadne. Za jak dlouho ty čísla uvidíte. Šest minut je solidní čas.“

„Mívám lepší.“

„Tak mi to dokažte.“

„Tím, že pro vás budu pracovat?“

„Budeme si rovnocenní. Právě jste mi vydělala obrovský balík tím, že jste ukradla trezor, který jsem měl pojištěný na nehoráznou částku. Prokázala jste mi obrovskou službu. Můžete sice namítnout, že to bylo zmanipulované, a já nebudu protestovat, ostatně Adam tomu vašemu Liborovi mou společnost doporučil, a proto tam šel dělat prohlídku, ale přišla jste na to vy. Já potřebuji váš mozek. Vy potřebujete moje prostředky. Snad nemyslíte, že jsem zbohatl na cestovním ruchu? Tak co říkáte?“

No... co jsem říkala?

Co myslíte?

Berte to tak, že jsem prostě jen obyčejná zlobivá holka...